

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/59/2019
Identifikačné číslo spisu: 5917010458
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5917010458.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera na verejnom zasadnutí konanom 23. júna 2020, v trestnej veci obvineného M. C. pre prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného M. C. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Juraja Friča a o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, a konaniu, ktoré mu predchádzalo, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 10 ods. 2 Trestného zákona, § 285 písm. b) Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku v prospech obvineného M. C..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu sa zrušuje v časti týkajúcej sa zamietnutia odvolania prokurátora.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 11. júna 2018, sp. zn. 1T/85/2017, v oslobodzujúcom výroku.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia, obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Ružomberok sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného M. C., sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 11. júna 2018, sp. zn. 1T/85/2017, bol obvinený M. C. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

na presne nezistenom mieste v presne nezistenú dobu bez povolenia sebe zadovážil a následne bez povolenia držal najneskôr do 10. januára 2017 v budove autodiely, nehnuteľnosti umiestnenej na parcele č. XXX/XX, súpisného čísla XXX, ktorá sa nachádza v obci W. U., k. ú. W. U., zapísaná na LV č. XXX,

- 1 ks náboj so stredovým zápalom, českej výroby, kalibru 9 mm Luger, laborovaný mosadznou nábojnicou s dnovou signatúrou: "S & B 9 x 19 08" a celoplášťovou tombakom plátovanou strelou, v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení ide podľa § 2 ods. 1 písm. g) o strelivo a ods. 2 príloha č. 6 ods. D písm. a) o náboj, pričom na nadobúdanie vlastníctva streliva sa vzťahujú § 8 až § 14 a § 27;

- 1 ks náboj so stredovým zápalom, československej výroby, kalibru 7,62 x 25 Tokarev, laborovaný mosadznou nábojnicou s dnovou signatúrou: "bxn I 53" a celoplášťovou tombakom plátovanou strelou, pričom z technického hľadiska v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení podľa § 2 ods. 1 písm. g) ide o strelivo a ods. 2 príloha č. 6 ods. D písm. a) ide o náboj a na nadobúdanie vlastníctva streliva sa vzťahujú § 8 až § 14 a § 27;

- 1 ks náboj so stredovým zápalom, československej výroby, kalibru 9 mm Browning Court, laborovaný mosadznou nábojnicou s dnovou signatúrou: "S & B 9 mm Br. C." a celoplášťovou niklovanou strelou, pričom z technického hľadiska v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení podľa § 2 ods. 1 písm. g) ide o strelivo a ods. 2 príloha č. 6 ods. D písm. a) ide o náboj a na nadobúdanie vlastníctva streliva sa vzťahujú § 8 až § 14 a § 27;

- 9 ks nábojov so stredovým zápalom, ruskej výroby, kalibru 9 mm Makarov, laborované mosadznými nábojnicami s dnovou signatúrou: "38 88" a celoplášťovým tombakom plátovanými strelami,

- 5 ks nábojov so stredovým zápalom, maďarskej výroby, kalibru 9 mm Makarov, laborované mosadznými nábojnicami s dnovou signatúrou: "MFS 9x18 MAK" a celoplášťovým tombakom plátovanými strelami, kde z technického hľadiska v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení podľa § 2 ods. 1 písm. g) ide o strelivo a ods. 2 príloha č. 6 ods. D písm. a) ide o náboje, pričom na nadobúdanie vlastníctva streliva sa vzťahujú § 8 až § 14 a § 27.

Podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona bol za to obvinený M. C. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku súd prvého stupňa oslobodil obvineného M. C. spod obžaloby pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby do 19.10 hod. dňa 10. januára 2017 v W. U., okres M., v budove autodiely, nehnuteľnosti na parcele č. XXX/XX, neoprávnenne pri sebe prechovával pre vlastnú potrebu 1 ks igelitový sáčok s uzáverom s obsahom bielej kryštalickej látky - metamfetamínu o celkovej hmotnosti 140 mg s obsahom metamfetamínu viac ako 20 mg čistej látky, čo zodpovedá dvom bežným jednotlivým dávkam, ktorá mu bola zaistená dňa 10. januára 2017 pri osobnej prehliadke vykonanej na základe príkazu vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ Ružomberok pod ČVS: ORP-370/VYS-RK-2016 zo dňa 9. októbra 2017, metamfetamín (pervitín) je uvedený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach,

psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších zmien a doplnkov,

pretože skutok nie je trestným činom.

Na podklade odvolaní obvineného M. C. a prokurátorky Okresnej prokuratúry Ružomberok voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obvineného M. C. a prokurátorky ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený M. C. prostredníctvom obhajcu Mgr. Juraja Friča dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V rámci uplatneného dôvodu dovolania vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený odvolaciemu súdu vyčítal, že konštatoval, že nezistil procesné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní či súdu, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, a to aj napriek tomu, že zo spáchania trestnej činnosti bol usvedčený najmä listinným dôkazom vo forme zápisnice o vydaní veci z 10. januára 2017, pričom v konaní pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vyšlo najavo a bolo preukázané, že:

1. náboje neboli nájdené v stavbe evidovanej na liste vlastníctve č. XXX pre obec a k. ú. W. U. pod súpisným číslom XXX, postavenej na parcele C-KN č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², ale v inej stavbe - v stavbe bez súpisného čísla, postavenej na parcele registra C-KN č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², ktorá stavba je evidovaná na liste vlastníctva č. XXXX pre obec a k. ú. W. U.,

2. prehliadka uvedenej stavby bola vykonaná bez toho, aby sa na ňu vzťahoval príkaz na prehliadku; ten sa vzťahoval iba na stavbu evidovanú na liste vlastníctva č. XXX pre obec a k. ú. W. U. pod súpisným číslom XXX, postavenej na parcele C-KN č. XXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m²,

3. náboje našiel S. G., ktorý bol k prehliadke iných priestorov a pozemkov pribratý ako nezúčastnená osoba, avšak keďže sa jej aktívne zúčastnil, keď sám zaistené náboje našiel, ako nezúčastnená osoba sa diskvalifikoval, čo znamená, že predmetná prehliadka iných priestorov a pozemkov bola vykonaná bez prítomnosti nezúčastnenej osoby. Tým sa podľa obvineného celý úkon zmaril a náboje pri ňom nájdené by nemohli byť použité ako dôkaz ani v prípade, ak by sa príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov vzťahoval i na stavbu, v ktorej boli nájdené, keďže úlohou nezúčastnenej osoby nie je aktívna účasť na prehliadke, ale dozor nad dodržaním zákonnosti pri jej vykonávaní.

4. Náboje nie sú uvedené v zápisnici o prehliadke iných priestorov a pozemkov, hoci je nepochybné, že boli zaistené v čase o 20.10 hod., teda v priebehu prehliadky iných priestorov a pozemkov, ktorá sa uskutočnila v čase od 19.30 do 20.45 hod.

Vychádzajúc z uvedeného, obvinený vylúčil, že išlo o "vydanie veci", ako to má na mysli § 89 ods. 1 Trestného poriadku, keďže uvedené ustanovenie podľa neho dopadá iba na prípady, keď k dobrovoľnému vydaniu veci dôjde pred samotným vykonaním prehliadky iných priestorov a pozemkov. V danom prípade však pred vykonaním samotnej prehliadky iných priestorov a pozemkov výslovne uviedol „nemám nič“, ako je to uvedené aj v zápisnici o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov.

Obvinený obvinil odvolací súd i súd prvého stupňa z toho, že ignorovali fakt, že k "vydaniu nábojov" došlo po neoprávnenom vstupe osôb vykonávajúcich prehliadku do budovy, na ktorú sa príkaz na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov nevzťahoval. Zároveň sa vymedzil voči ich dogmatickým tvrdeniam o údajne dobrovoľnom vydaní nábojov. Zdôraznil, že policajti sa ho nepýtali, či do druhej budovy môžu vstúpiť, hoci na vykonanie prehliadky v tejto budove nemajú príkaz. Skutočnosť, že sa k vykonávaniu prehliadky iných priestorov a pozemkov v druhej budove, na ktorú sa príkaz nevzťahoval, nevyjadroval, označil za bez právneho významu. Považoval za evidentné, že v danom prípade bolo porušené ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Mal za to, že osoby vykonávajúce prehliadku vyvolali stav, ktorý by v prípade rešpektovania príkazu na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov nenastal. S poukazom na skutočnosť, že

náboje nájdené o 20.10 hod. boli nájdené v priebehu prehliadky trvajúcej od 19.30 hod. do 20.45 hod., trval na tom, že vyhotovením zápisnice o vydaní vecí bol "zlegalizovaný" nezákonne získaný dôkaz, ktorý by policajti pri rešpektovaní obsahu príkazu na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov nikdy nezískali. Zhrnul, že k vydaniu nábojov by v prípade, ak by osoby vykonávajúce prehliadku neoprávnené nevošli do budovy, na ktorú sa príkaz na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov nevzťahoval, nedošlo. Záverom pripomenul, že na hlavnom pojednávaní nebolo zistené naplnenie niektorej zo zákonných výnimiek ustanovených v § 101 ods. 3 Trestného poriadku, kedy je možné vykonať prehliadku bez príkazu, respektíve súhlasu podľa ods. 1, o čom napokon svedčí i samotná skutočnosť, že policajt žiadal o vydanie príkazu na vykonanie prehliadky.

Vychádzajúc z uvedeného, obvinený konštatoval, že konaním policajtov vykonávajúcich prehliadku iných priestorov a pozemkov došlo k porušeniu ustanovenia § 99 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 101 ods. 3 Trestného poriadku, § 105 ods. 2 Trestného poriadku, § 105 ods. 4 Trestného poriadku, a preto súdy nemali prihliadnuť na zaistenie nábojov. Keďže tak urobili, postupovali v rozpore s ustanovením § 119 ods. 2 Trestného poriadku, založiac svoje rozhodnutie na dôkazoch, ktoré neboli získané a vykonané zákonným spôsobom, čím podľa obvineného došlo k naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov napadnutých rozsudkov (pozn. súdu: správne napadnutého uznesenia a rozsudku) a správnosti postupu konania, ktoré rozhodnutiam predchádzalo (so zameraním na dôvody podaného dovolania), rozsudkom vyslovil, že rozsudkom (pozn. súdu: správne uznesením) Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1 Trestného poriadku, § 101 ods. 1 Trestného poriadku, § 105 ods. 2 Trestného poriadku, § 105 ods. 4 Trestného poriadku, § 119 ods. 2 Trestného poriadku a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v jeho neprospech; súčasne zrušil napadnutý rozsudok (pozn. súdu: správne napadnuté uznesenie) vo výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 11. júna 2018, sp. zn. 1T/85/2017, ako aj ďalšie rozhodnutia, na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad; a zároveň prikázal Okresnému súdu Ružomberok, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, podal dovolanie aj generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len "generálny prokurátor"), a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, majúc za to, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 10 ods. 2 Trestného zákona, § 171 ods. 1 Trestného zákona a § 285 písm. b) Trestného poriadku, a to tak v prospech, ako aj v neprospech obvineného.

Po úvodnej rekapitulácii doterajšieho priebehu konania, citácii ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona, § 171 ods. 1 Trestného zákona, § 285 písm. b) Trestného poriadku a § 319 Trestného poriadku a zhrnutí odôvodnení právnych záverov súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu, v zmysle ktorých skutok uvedený pod bodom 2/ obžaloby a spočívajúci v prechovávaní metamfetamínu o celkovej hmotnosti 140 mg s obsahom účinnej látky viac ako 20 mg nie je trestným činom, vyslovil generálny prokurátor nesúhlas s právnym názorom vyjadreným v napadnutých rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

Generálny prokurátor sa nestotožnil s argumentáciou súdov, podľa ktorej III. štádium závislosti obvineného na omamných látkach, dlhodobé užívanie pervitínu a vypestovaná tolerancia na jeho účinky odôvodňuje, so zreteľom na množstvo zaistenej látky, použitie materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona a oslobodenie obvineného spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Záver znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatrie, MUDr. Ruženy Mojžišovej, podľa ktorého droga zaistená u obvineného nemohla ovplyvniť jeho psychiku, keďže dlhodobým užívaním tejto drogy si vypestoval toleranciu, a teda užívanie drog ho výraznejšie neovplyvňuje, o čom svedčí aj to, že bol schopný chodiť do práce a opravovať autá, označil za irelevantný pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti.

Mal za to, že okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne konštatoval, že obvinený prechovával drogy pre osobnú potrebu v množstve hmotnostne menšom ako je jedna obvykle

jednorazová dávka, pretože bol u neho zaistený metamfetamín, ktorý hmotnostne zodpovedá minimálne jednej bežnej dávke a vzhľadom na koncentráciu účinnej látky dvom bežným jednorazovým dávkam. V tejto súvislosti odkázal na výklad právneho pojmu "obvykle jednorazová dávka", vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 Tdo 56/2014 (zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 87/2015), podľa ktorého „obvykle jednorazovou dávkou na použitie" v zmysle § 135 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer.“ V zhode s týmto právnym záverom poukázal na judikát R 74/2017, ako aj na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 25/2017, sp. zn. 3 Tdo 33/2017, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. marca 2019, sp. zn. 3 Tdo 83/2018. Vychádzajúc z uvedeného, generálny prokurátor konštatoval, že pojem "obvykle" nemožno vykladať subjektívne, t.j. vo vzťahu ku konkrétnemu konzumentovi, ale všeobecne, t.j. vo vzťahu ku konkrétnej droge. Citujúc z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. marca 2019, sp. zn. 3 Tdo 83/2018, trval na tom, že beztretnosti sa môže páchatel domáhať len z dôvodu naplnenia materiálneho korektívu stíhaného prečinu, nie však preto, že prechovával menšie množstvo drogy, ako zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke (podľa koncentrácie účinnej látky dvom bežným jednorazovým dávkam). Zároveň pripomenul, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že obvinený prechovával pre vlastnú potrebu metamfetamín v množstve, ktoré podľa hmotnostného kritéria zodpovedá minimálne jednej dávke (podľa koncentrácie účinnej látky dvom bežným jednorazovým dávkam). Súčasne vyjadril presvedčenie, že znaleckým skúmaním preukázaná závislosť obvineného na pervitíne nemôže byť dôvodom na použitie materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona. Skutočnosť, že obvinený dlhodobo užíva drogy, v dôsledku čoho sa u neho vyvinula závislosť III. stupňa, ktorá podľa znalkyne znamená stratu kontroly nad užívaním drogy, respektíve s tým súvisiaca dobrá tolerancia drogy, nemôže byť podľa generálneho prokurátora vyhodnotená ako poľahčujúca okolnosť v prospech obvineného ani nemôže odôvodňovať záver o nepatrnej závažnosti jeho konania. Výslovil hypotézu, že o použití § 10 ods. 2 Trestného zákona by bolo možné uvažovať, pokiaľ by bolo uvedené množstvo drogy zaistené u prvokonzumenta, avšak skutočnosť, že obvinený užíva, a teda si zadovážuje a prechováva drogu pravidelne už niekoľko rokov, nemôže znižovať závažnosť jeho konania, ale práve naopak. Argumentáciu súdov oboch stupňov, že obvinený vzhľadom na dlhodobé užívanie drogy potrebuje na ovplyvnenie svojej psychiky väčšie množstvo drogy, ako bolo u neho nájdené, a preto je závažnosť jeho konania nepatrná, považoval za nemajúcu oporu v zákone ani v elementárnej logike.

Závažné pochybenie súdov oboch stupňov nadväzujúce na oslobodzujúci výrok predstavovalo podľa generálneho prokurátora neuloženie ochranného protitoxikomanického liečenia obvinenému. Obom súdom vyčítal, že ignorovali závery znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie, podľa ktorých je pobyt obvineného na slobode z psychiatrického hľadiska potenciálne nebezpečný pre spoločnosť, pretože pri ďalšom užívaní pervitínu existuje nebezpečenstvo vzniku toxickéj psychózy. Vzhľadom na III. vývojové štádium syndrómu závislosti na pervitíne znalkyňa uviedla, že je potrebné obvinenému nariadiť ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Generálny prokurátor zastával názor, že práve skutok v bode 2/ obžaloby, spočívajúci v prechovávaní drog, je podstatne závažnejší ako skutok v bode 1/ obžaloby, spočívajúci v prechovávaní niekoľkých nábojov, a že dôležitejšie v danom trestnom konaní bolo uložiť obvinenému ochranné ústavné protitoxikomanické liečenie než nepodmienečný trest odňatia slobody. Preto ak súd pri použití materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona argumentoval zdravotným stavom obvineného, prichádzalo jeho použitie do úvahy skôr vo vzťahu k prečinu podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona s tým, že obvinenému mohlo byť namiesto trestu odňatia slobody uložené ochranné liečenie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval generálny prokurátor napadnuté uznesenie krajského súdu za nezákonné a založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia - § 10 ods. 2 Trestného zákona, a tým za naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 10 ods. 2 Trestného zákona, § 171 ods. 1 Trestného zákona a § 285 písm. b) Trestného poriadku, a to v prospech i neprospech obvineného; súčasne podľa § 386 ods. 2

Trestného poriadku zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, sp. zn. 1To/96/2018, ako aj predchádzajúce konanie, vrátane rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 11. júna 2018, sp. zn. 1T/85/2017; a zároveň podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Ružomberok, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolania obvineného M. C. i generálneho prokurátora doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

V písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok zotrvala na presvedčení, že dôkazy, na základe ktorých prvostupňový súd uznal obvineného za vinného zo spáchania prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, boli zadovážené zákonným spôsobom. K námietke obvineného, že náboje boli nájdené v inej budove, nachádzajúcej sa na inej parcele než bola uvedená v príkaze na prehliadku, uviedla, že v danom prípade sa jedná o jeden stavebný objekt, a nie samostatné stavby, pričom tento stavebný objekt bol jednoznačne identifikovaný tak, aby nemohol byť zamenený s inými nebytovými priestormi. Poukázala na to, že Trestný poriadok v § 101 nekonkretizuje, akým spôsobom má byť nebytový priestor, ktorý má byť prehliadnutý, označený, respektíve identifikovaný. Označiac za zrejmé, že sa vyžaduje uvedenie takých údajov, na základe ktorých je nebytový priestor identifikovaný tak, aby boli vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, ktorý konkrétny nebytový priestor a z akého dôvodu má byť prehliadnutý, považovala tieto podmienky v danom prípade za splnené. Zároveň, s odkazom na zápisnicu o vydaní veci, vyhodnotila postup uplatnený podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku ako zákonný a odôvodnený.

K doručenému dovolaniu generálneho prokurátora zaujal písomné stanovisko prostredníctvom obhajcu obvinený M. C.. S názormi prezentovanými generálnym prokurátorom a z nich vyvođenými závermi sa nestotožnil. Za nesprávny považoval predovšetkým záver, že vzhľadom na koncentráciu účinnej látky sa jednalo o dve bežné jednorazové dávky, dôvodiac tým, že prvoradá je hmotnostné kritérium, keďže užívateľ nemôže poznať koncentráciu účinnej látky. V nadväznosti na to tvrdil, že súdna prax akceptuje, že aby išlo o minimálne jednu obvykle jednorazovú dávku predmetnej psychotropnej látky, táto musí mať hmotnosť väčšiu ako 100 mg (0,1 g), pričom obsah účinnej látky musí byť vyšší ako 10 mg, t.j. v percentuálnom podiele viac ako 10 %. Zároveň sa domnieval, že vzhľadom na zistenú hmotnosť 0,14 g (140 mg) metamfetamínu a skutočnosť, že výrobcami váh sa bežne akceptuje odchýlka 0,05 g (50 mg), bolo a je dôvodné predpokladať, že zaistené množstvo drogy mohlo mať hmotnosť aj len 0,09 g (90 mg). Preto, bez ohľadu na skutočnú hmotnosť zaisteného množstva metamfetamínu (90-140 mg), považoval za zrejmé, že množstvo metamfetamínu o tejto hmotnosti, keď jedna dávka musí mať minimálne 100 mg, môže predstavovať maximálne jednu obvyklú jednorazovú dávku a zvyšok metamfetamínu (maximálne 40 mg) potom nikdy nemôže predstavovať ďalšiu obvykle jednorazovú dávku. Obvinený nesúhlasil ani s názorom generálneho prokurátora, podľa ktorého je v zmysle § 171 ods. 1 Trestného zákona trestné neoprávnené prechovávanie akéhokolvek množstva omamnej alebo psychotropnej látky, a to aj v množstve menšom ako je jedna obvykle jednorazová dávka na použitie, ak s ohľadom na toto množstvo drogy a jej účinok možno vysloviť, že ide o návykovú látku v zmysle § 130 ods. 5 Trestného zákona. Naopak, trval na tom, že v zmysle § 171 ods. 1 Trestného poriadku (pozn. súdu: správne Trestného zákona) je trestné iba neoprávnené prechovávanie omamnej a psychotropnej látky, ktorá je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacíe schopnosti alebo sociálne správanie, pričom podľa súdnej praxe ide o dávku s minimálnou hmotnosťou 100 mg. Obvinený vyslovil, že z rozhodnutí okresného a krajského súdu vyplýva, že prechovával množstvo metamfetamínu, ktoré nebolo spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť jeho psychiku alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacíe schopnosti alebo jeho sociálne správanie. Dodal, že pri spodnej hmotnosti 0,09 g nebolo spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť ani bežného konzumenta metamfetamínu. Záverom konštatoval, že formulovaním záveru o nepatrnej závažnosti ním spáchaného skutku, ktorý viedol k jeho oslobodeniu, súdy na jeho osobu správne aplikovali materiálny korektív vyplývajúci z dikcie § 10 ods. 2 Trestného zákona, a tento postup označil za zodpovedajúci súdnej praxi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podané

generálnym prokurátorom podľa § 392 ods. 1 Trestného zákona (pozn. súdu: správne Trestného poriadku) ako nedôvodné zamietol.

K predmetným vyjadreniam, vzájomne doručeným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, už žiadna z nich nezaujala písomné stanovisko.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolania proti napadnutému uzneseniu sú prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], boli podané oprávnenými osobami [§ 369 ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolania súčasne spĺňajú podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a vo vzťahu k žiadnemu z nich nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného M. C. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať ak:

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obvinený M. C. dovolaním podaným z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku napadol zákonnosť získania 17 kusov nábojov ako dôkazov, na základe ktorých bol uznaný za vinného zo spáchania prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona. Nezákonosť získania uvedených dôkazov, popierajúc ich dobrovoľné vydanie, o ktorom má svedčiť zápisnica o vydaní vecí, bola podľa neho spôsobená ich nájdením počas prehliadky stavby, na ktorú sa nevzťahoval príkaz na prehliadku, a to osobou pribratou ako nezúčastnenou k prehliadke iných priestorov a pozemkov, ako aj ich neuvedením v zápisnici o prehliadke iných priestorov a pozemkov, a nebola odstránená ani spomínanou zápisnicou o vydaní, argumentujúc tým, že dobrovoľné vydanie vecí v režime podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré má táto preukazovať, by prichádzalo do úvahy len pred samotným vykonaním prehliadky iných priestorov a pozemkov.

S prezentovanými výhradami obvineného, ním uplatňovanými v priebehu celého doterajšieho konania pred súdom, sa rovnako ako už súd prvého stupňa a odvolací súd nemohol stotožniť ani najvyšší súd. Dovolacie námietky obvineného, napádajúce zákonnosť získania usvedčujúcich vecných dôkazov, smerujú vo svojej podstate k spochybneniu správnosti a pravdivosti jednak zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov z 10. januára 2017 (č. l. 48-51 spisu), ale predovšetkým zápisnice o vydaní vecí z 10. januára 2017 (č. l. 154 spisu). V tejto súvislosti preto dovolací súd považuje za dôležité pripomenúť, že o každom úkone trestného konania, vrátane prehliadky iných priestorov a pozemkov či vydania vecí, o ktoré išlo v danom prípade, sa spíše zápisnica podľa § 58 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá okrem iných všeobecných náležitostí uvedených pod písmenami a) až c) odseku 1 § 58 Trestného poriadku musí podľa písm. d) odseku 1 tohto paragrafu obsahovať stručné, ale výstižné opísanie priebehu úkonu, z ktorého je zrejmé i zachovanie zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie úkonu, ďalej podstatný obsah rozhodnutí vyhlásených pri úkone, a ak bol pri úkone doručený rovnopis rozhodnutia, osvedčenie o tomto doručení. Podľa § 58 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku musí zápisnica obsahovať návrhy strán, poskytnutie poučenia, prípadne vyjadrenie poučených osôb a podľa písm. f) citovaného ustanovenia musí zápisnica obsahovať aj námietky strán alebo vypočúvaných osôb proti obsahu zápisnice.

V danom prípade zápisnica o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov, ako aj zápisnica o vydaní vecí, obe podľa § 59 ods. 1 Trestného poriadku okrem nezúčastnenej osoby, vyšetrovateľa a (v prípade zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov) príslušníkov Policajného zboru vykonávajúcich prehliadku bez výhrad podpísané aj samotným obvineným, poskytujú dostatočný prehľad o priebehu v nich zachytených zaisťovacích úkonov.

Zo zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov a pozemkov z 10. januára 2017 (č. l. 48-51 spisu)

vyplýva, že uvedeného dňa bolo na základe príkazu na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov z 9. januára 2017, č.p.: ORPZ-RK-OKP-V-7/2017, o 19.30 hod. prikrôčené k vykonaniu prehliadky iných priestorov a pozemkov u obvineného, a to nehnuteľnosti v W. U. s popisným číslom XXX - autodiely. Vykonaniu samotnej prehliadky predchádzala výzva adresovaná obvinenému podľa § 104 Trestného poriadku, odozvou na ktorú bola jeho odpoveď „nemám nič“, ako aj poučenie obvineného podľa § 105 ods. 1 Trestného poriadku a § 106 Trestného poriadku a doručenie rovnopisu príkazu na vykonanie prehliadky č.p.: ORPZ-RK-OKP-V-7/2017. V zmysle predmetnej zápisnice sa prehliadka začala o 19.35 hod. a skončená bola o 20.45 hod., pričom z prehľadu vecí pri nej zaistených je zrejmé, že prítomnosť nábojov, zákonnosť získania ktorých dovolateľ namietal, nebola v priestoroch, ktoré boli predmetom vykonávanej prehliadky, zistená osobami vykonávajúcimi prehliadku. Zápisnica obsahuje aj údaje o tom, kto a v akom procesnom postavení (vyšetrovateľ Policajného zboru, kriminalistický technik, operatívni pracovníci OKP) prehliadku vykonal, ako aj identifikačné údaje ďalších osôb prítomných pri prehliadke (t.j. obvineného a nezúčastnenej osoby prirätej k výkonu prehliadky podľa § 105 ods. 2 Trestného poriadku). Správnosť a pravdivosť informácií zachytených v dotknutej zápisnici osvedčujú podpisy nielen všetkých osôb podieľajúcich sa na vykonaní predmetnej prehliadky, ale aj osôb, ktoré boli pri nej prítomné, a to vrátane samotného dovolateľa. S poukazom na uvedené považoval dovolací súd za zrejmé, že zo zápisnice, ktorá je rozhodujúca pri preskúvaní postupu polície, vytykáneho podaným dovolaním, a ktorá nebola spôsobom predpokladaným v § 58 ods. 1 písm. f) a § 60 ods. 1 Trestného poriadku žiadnu zo strán spochybnenú, nemožno vyvodit' žiadnu z dovolateľom tvrdých skutočností, ktoré mali mať za následok nezákonnosť získania namietaných dôkazov.

V zmysle zápisnice o vydaní vecí z 10. januára 2017 (č. l. 154 spisu) obvinený počas prehliadky iných priestorov a pozemkov vykonanej v W. U. na základe príkazu č.p.: ORPZ-RK-OKP-V-7/2017 po výzve a poučení podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku o 20.00 hod. vyhlásil, že dobrovoľne vydáva 17 kusov nábojov pre účely trestného konania, čo následne potvrdil aj svojim podpisom. Uvedený procesný úkon bol v zmysle zápisnice skončený o 20.10 hod. Aj v tomto prípade platí, že samotný dovolateľ zápisnicu o vydaní vecí vlastnoručne a bez pripojenia akýchkoľvek výhrad k jej obsahu podpísal a neuplatnil voči nej ani postup predvídaný § 58 ods. 1 písm. f) a § 60 ods. 1 Trestného poriadku, pričom táto neposkytuje priestor pre pochybnosti o zákonnosti získania predmetných vecných dôkazov.

Vychádzajúc z uvedeného, popretie dobrovoľnosti vydania predmetných nábojov obvineným neobstojí. Dovolateľ bez akýchkoľvek pripomienok či výhrad podpísal zápisnicu, v ktorej vyhlásil, že dotknuté náboje dobrovoľne vydáva, pričom nepožadoval jej doplnenie o opis ním tvrdých okolností, za akých podľa neho malo dôjsť k vydaniu predmetných nábojov, t.j. že k ich vydaniu pristúpil len v dôsledku ich nálezou osobou prirátou k prehliadke iných priestorov a pozemkov ako nezúčastnenou osobou v stavbe, na ktorú sa príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov nevzťahoval. Hoci obvinený predmetnými tvrdeniami spochybnil správnosť a úplnosť zápisnice o vydaní vecí, ako aj zápisnice o prehliadke iných priestorov a pozemkov, za účelom preukázania ich opodstatnenosti neoznačil ani nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, pričom ani z predloženého spisového materiálu nevyplýva (s výnimkou jeho výpovedí) žiadna skutočnosť, ktorú by bolo možné interpretovať ako nasvedčujúcu dôvodnosti jeho dovolacích námietok. Dovolací súd preto nemohol nevyhodnotiť obhajobu dovolateľa, napádajúcu zákonnosť získania predmetných dôkazov voči jeho osobe, ako výlučne tendenčnú a majúcu za cieľ dosiahnutie oslobodzujúceho rozhodnutia výhradne na podklade tvrdých procesných nedostatkov, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky v postupe orgánov činných v trestnom konaní nezhliadol a na záver o ktorých sa v predloženej spisovom materiáli nenachádza žiadny relevantný podklad. Žiaden z dôkazov produkovaných v priebehu trestného konania v danej trestnej veci, s výnimkou obhajobných tvrdení obvineného, nepoukazuje na to, že by k vydaniu nábojov došlo nedobrovoľne či v dôsledku ich nálezou nezúčastnenou osobou v stavbe, na ktorú sa príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov nevzťahoval. Napokon, v samotnej skutkovej vete výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa je ako skutkové zistenie vyjadrená skutočnosť, že dovolateľ držal predmetné náboje v budove autodiely - nehnuteľnosti umiestnenej na parcele č. XXX/XX, súpisného čísla XXX, ktorá sa nachádza v obci W. U., k. ú. W. U., zapísaná na LV č. XXX, t.j. v priestoroch, na ktoré sa príkaz na vykonanie prehliadky iných priestorov a pozemkov z 9. januára 2017, č.p.: ORPZ-RK-OKP-V-7/2017, vzťahoval, a nie v stavbe bez súpisného čísla, postavenej na parcele registra C-KN č. XXX/XX a evidovanej na liste

vlastníctva č. XXXX pre obec a k. ú. W. U., ako to tvrdil dovolateľ.

Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že s pripomienkou dovolateľa o nenaplnení žiadnej zo zákonných výnimiek ustanovených v § 101 ods. 3 Trestného poriadku pre prípadné vykonanie prehliadky stavby bez súpisného čísla, postavenej na parcele registra C-KN č. XXX/XX, bez príkazu, respektíve súhlasu podľa ods. 1, sa nemožno stotožniť. Príkaz na vykonanie prehliadky priestorov autodiely bol obstaraný vopred, a teda z tohto hľadiska ich prehliadka nepredstavovala neodkladný úkon. Avšak prípadné vykonanie prehliadky priestorov, ktoré obvinený užíval ako kanceláriu autodiely a ktoré sa nachádzali v stavbe bez súpisného čísla, postavenej na parcele registra C-KN č. XXX/XX, by za taký bolo potrebné považovať. Možno totiž dôvodne predpokladať, že o prepojení priestorov tejto stavby s priestormi stavby autodiely a ich využívaní obvineným ako kanceláriou autodiely nemali orgány činné v trestnom konaní v čase podania návrhu na vydanie príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov vedomosť (dovolací súd nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by inak nepožiadali o vydanie príkazu aj na prehliadku týchto priestorov) a túto nadobudli až počas vykonávania prehliadky na mieste samom. V takom prípade, vzhľadom na nálezy vecí zaistených u obvineného a v priestoroch autodiely, na ktoré sa príkaz na prehliadku vzťahoval, by celkom legitímne vzniklo dôvodné podozrenie, že aj v s nimi prepojených a obvineným užívaných priestoroch stavby bez súpisného čísla, postavenej na parcele registra C-KN č. XXX/XX, sa môže nachádzať vec dôležitá pre trestné konanie, čo je jeden z dôvodov, z ktorých možno prehliadku iných priestorov a pozemkov vykonať (§ 99 ods. 2 v spojení s ods. 1 Trestného poriadku), pričom celkom nepochybne by šlo o situáciu, kedy by príkaz nebolo možné dosiahnuť vopred a vec by nezniešla odklad, respektíve kedy by úplne jednoznačne šlo o osobu pristihnutú pri trestnom čine (§ 101 ods. 3 Trestného poriadku). Za daných okolností bolo pritom na rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní (prítomného vyšetrovateľa), či sa v tomto konkrétnom prípade uspokojí s dobrovoľným vydaním vecí dôležitých pre trestné konanie zo strany obvineného alebo (za podmienok vymedzených v § 101 ods. 3 Trestného poriadku) vykoná prehliadku aj dotknutých priestorov. Napokon, s poukazom na § 104 ods. 1 Trestného poriadku sa žiada poznamenať, že aj ak by bol žiadaný a vydaný príkaz na vykonanie prehliadky aj dotknutej stavby bez súpisného čísla, postavenej na parcele registra C-KN č. XXX/XX, táto by v konečnom dôsledku aj tak nemusela byť zrealizovaná, a to práve v prípade dobrovoľného vydania vecí.

Na druhej strane, z posúdenia obsahu predmetných zápisníc v ich súhrne je zřejmé, že skutočnosť zodpovedajú výhrady dovolateľa, že k vydaniu nábojov došlo počas prehliadky iných priestorov a pozemkov, že na ich vydaní sa ako nezúčastnená osoba zúčastnil operatívny pracovník, ktorý vykonával prehliadku iných priestorov a pozemkov, a že náboje neboli ako nález uvedený v zápisnici o prehliadke. Napriek uvedenému však má dovolací súd za to, že žiadna z konštatovaných okolností nemala vplyv na zákonnosť získania dôkazov. Ich vydanie zo strany obvineného sa realizovalo v režime predvídanom § 89 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý z časového hľadiska žiadnym spôsobom neobmedzuje osobu, ktorá má v držbe vec dôležitú pre trestné konanie, v prejave jej vôle takú vec vydať orgánom činným v trestnom konaní. Rovnako tieto, na rozdiel od výzvy na dobrovoľné vydanie vecí realizovanej podľa § 104 ods. 1 Trestného poriadku výlučne pred prístupím k vykonaniu prehliadky (domovej, osobnej, iných priestorov a pozemkov), nie sú pri výzve na plnenie edičnej povinnosti ustanovením § 89 ods. 1 Trestného poriadku limitované časom mimo vykonávania iných procesných úkonov. Zo zákonnej úpravy nevyplýva, že orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené vyzvať osobu, ktorá má v držbe vec dôležitú pre trestné konanie, na jej vydanie, počas realizácie iných procesných úkonov, rovnako ako z nej nevyplýva, že taká osoba nesmie takýto prejav vôle uskutočniť počas realizácie iných procesných úkonov. Takýto postup nie je contra legem postupu v intenciách § 89 ods. 1 Trestného poriadku. Práve naopak, je len rozumné, ba priam žiaduce k výzve na splnenie edičnej povinnosti podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku pristúpiť vždy, keď z okolností realizácie iného procesného úkonu vyvstane taká potreba a zároveň sú na to splnené zákonom požadované podmienky a jej operatívne vneseniu nebráni žiadna zákonná prekážka. Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že práve takáto situácia nastala aj v danom prípade. Treba dodať, že nie je vôbec ojedinelé, ak v rámci výkonu domovej prehliadky či prehliadky iných priestorov a pozemkov, realizovaných za účelom zaistenia dôkazov majúcich vzťah k určitej trestnej činnosti, dôjde zo strany osoby, u ktorej sa takáto prehliadka realizuje, respektíve zo strany iných osôb prítomných na takejto prehliadke, aj k vydaniu vecí dôležitej pre iné než už vedené trestné konanie tak, ako k tomu došlo aj v prejednávacom prípade.

Ako to už dovolací súd naznačil vyššie, vydanie veci vykonané v režime podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku je vo vzťahu k iným procesným úkonom, prehliadku iných priestorov a pozemkov nevyvímajúc, potrebné vnímať ako samostatný procesný úkon, ktorého realizácia je oddelená a nezávislá od vykonania akéhokoľvek iného procesného úkonu. Z uvedeného dôvodu sa o ňom a jeho priebehu spisuje samostatná zápisnica, ktorá v danom prípade, ako na to bolo poukázané vyššie, obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti a spoľahlivo preukazuje dodržanie na úkon sa vzťahujúcich zákonných ustanovení. Výzva na plnenie edičnej povinnosti, upravená v § 89 ods. 1 Trestného poriadku, predstavuje osobitný a samostatný procesný inštitút, účelom ktorého je zabezpečenie veci dôležitej pre trestné konanie, teda aj predmetov, ktoré môže byť vecnými dôkazmi, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. V zmysle ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, ktorú možno analogicky aplikovať i v prejednávanej veci, platí, že procesné inštitúty Trestného poriadku, zamerané na získavanie dôkazov na účel ich následného vykonania, sa vo vzťahu ku konkrétnemu dôkazu nekumulujú, ak to nie je vzhľadom na povahu veci procesne nevyhnutné (R 47/2017). V danom prípade niet pochyb, že keďže k zabezpečeniu dôkazov došlo na základe procesného postupu upraveného v § 89 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý predstavuje samostatný a v porovnaní s ostatnými rovnocenný a plnohodnotný procesný inštitút získavania dôkazov, je bez právneho významu, že k jeho realizácii došlo počas toho, ako sa vykonával iný procesný úkon. Rovnako, vzhľadom na skutočnosť, že o jeho priebehu ako o samostatnom procesnom úkone bolo nevyhnutné vyhotoviť samostatnú zápisnicu, požiadavka obhajoby na duplicitné uvádzanie v nej zachytených skutočností aj v zápisnici o ďalšom, hoci v rovnakom čase realizovanom, ale od neho nezávislom, procesnom úkone vyznieva ako nadbytočná.

S ohľadom na konštatovanú povahu tohto procesného úkonu nie je právne relevantná ani námietka dovolateľa, že ako nezúčastnená osoba sa na ňom zúčastnil operatívny pracovník. Zo zápisnice o vydaní veci je zrejmé, že do jeho priebehu žiadnym spôsobom nezasiahol a samotný obvinený proti jeho priebehu ani nevzniesol žiadne námietky, keď príslušnú zápisnicu bez výhrad vlastnoručne podpísal.

Zhrnúc uvedené zistenia, dovolací súd mal za jednoznačne preukázané, že náboje boli orgánmi činnými v trestnom konaní zaistené v súlade so zákonom, keď ich obvinený postupom podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku po náležitom poučení dobrovoľne vydal, o čom spoľahlivo svedčí ním vlastnoručne podpísaná zápisnica o vydaní veci. Zároveň je nepochybné, že policajti vstúpili do priestorov užívaných dovolateľom na legálnom základe, t.j. na podklade riadne vydaného a odôvodneného príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov. Námietky dovolateľa, ktorými sa tento snažil presvedčiť (aj) dovolací súd, že dotknuté náboje policajtom nevydal, ale tieto našla nezúčastnená osoba aktívne sa zapájajúca do prebiehajúcej prehliadky, a to v priestoroch, na ktoré sa príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov nevzťahoval, vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako účelovú obranu obvineného, majúcu za cieľ vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Napokon, miesto, kde mal obvienný strelivo pred jeho dobrovoľným vydaním uložené, t.j. či v priestoroch, na ktoré sa príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov vzťahoval, alebo v priestoroch, ktoré v ňom neboli zahrnuté, je pre účely vydania veci absolútne irelevantné, pretože každý, kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju vydať.

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd konštatovať, že v prejednávanej veci dovolací dôvod uplatnený obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol naplnený.

Na druhej strane, s dovolaním generálneho prokurátora smerujúcim voči výroku, ktorým bol obvinený M. C. oslobodený spod obžaloby pre skutok uvedený v bode 2/ obžaloby a právne kvalifikovaný ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil.

Generálny prokurátor videl naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu vymedzeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v použití materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona, ktoré bolo súdmi nižších stupňov odôvodnené vysokou mierou tolerancie obvineného na účinky pervitínu, vyvolanou jeho dlhodobým užívaním a spôsobujúcou neschopnosť zaisteného množstva látky ovplyvniť jeho psychiku.

Na podklade dovolania generálneho prokurátora preto dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav ustálený súdom prvého stupňa a potvrdený odvolacím súdom v napadnutom uznesení bolo možné právne posúdiť tak, že nejde o prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona pre jeho nepatrnú závažnosť v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor.

Podľa § 135 ods. 1 Trestného zákona sa prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú potrebu rozumie mať neoprávnene v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu.

Z konštrukcie skutkových podstát trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 a § 172 Trestného zákona v spojení s § 135 Trestného zákona vyplýva, že trestným je neoprávnené prechovávanie omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora (ďalej tiež "droga"), prípadne ďalšia forma nakladania s takými látkami uvedená v § 172 ods. 1 Trestného zákona, bez ohľadu na ich množstvo. Zákonodarca miernejším trestným postihom privileguje len neoprávnené prechovávanie drog pre vlastnú potrebu, respektíve ich prechovávanie pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu (§ 171 Trestného zákona).

Zákon teda výslovne stanovuje, v akom množstve najviac možno mať neoprávnene v držbe omamnú látku, aby jej prechovávanie bolo možné právne posúdiť ako prechovávanie drogy pre vlastnú potrebu v zmysle § 171 ods. 1 Trestného zákona. Z toho ale v žiadnom prípade nevyplýva, že by prechovávanie drogy - teda látky, ktorá vo všeobecnosti vyvoláva návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami [§ 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 139/1998 Z.z.")] - v množstve menšom, než v hmotnostnom vyjadrení zodpovedá obvykle jednorazovej dávke na použitie, malo byť automaticky beztrestným, pokiaľ je takáto látka v konkrétnom prípade prechovávaná v množstve, ktoré je po jeho užití (vzhľadom na obsah účinnej látky) spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka, jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti alebo sociálne správanie (§ 130 ods. 5 Trestného zákona). Uvedený záver je v zhode s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súhrnne vyjadrenou v rozhodnutí R 74/2017, v zmysle ktorej prechovávanie omamnej látky alebo psychotropnej látky nie je na účel aplikácie § 171 ods. 1 a § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona limitované minimálnym množstvom. Prechovávanie drogy v množstve síce obvyklým spôsobom aplikovateľnom, avšak menšom, než z hmotnostného hľadiska zodpovedá obvykle jednorazovej dávke, je trestným činom, pokiaľ je droga vzhľadom na množstvo účinnej látky obsiahnutej v celkovom množstve zaisteného materiálu spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávací schopnosti alebo sociálne správanie (§ 130 ods. 5 Trestného zákona).

V nadväznosti na to je potrebné uviesť, že v skutkovej vete rozsudku okresného súdu vyjadrený záver, že 140 mg metamfetamínu s obsahom metamfetamínu viac ako 20 mg čistej látky zodpovedá dvom bežným jednotlivým dávkam, ktorého správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku], je z popísaného hľadiska kvalifikačne nepochybný, keďže zodpovedá spáchaniu trestného činu neoprávneným prechovávaním psychotropnej látky pre vlastnú potrebu.

Pre úplnosť k tomu dovolací súd dodáva, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, judikovanej v R 87/2015, sa "obvykle jednorazovou dávkou na použitie" v zmysle § 135 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer. To znamená, že z hľadiska určenia

obvykle jednorazovej dávky na použitie nie je určujúce množstvo omamnej alebo psychotropnej látky, ktoré je u konkrétneho konzumenta spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť jeho psychiku alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti alebo jeho sociálne správanie, ale také jej množstvo, ktoré je uvedené následky spôsobilé vyvolať u priemerného užívateľa. Len takýto záver je v súlade s princípom rovnakého zákonného prístupu ku ktorémukoľvek páchatelovi, ktorý omamnú alebo psychotropnú látku prechováva, bez ohľadu na jeho individuálne fyzické dispozície alebo vyššiu odolnosť získanú užívaním drogy. V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné zároveň upriamiť pozornosť súdov nižších stupňov na judikát R 22/2019, ktorým došlo k zjednoteniu súdnej praxe v otázke spôsobu určenia obvykle jednorazovej dávky tak, že táto sa musí definovať prostredníctvom hmotnostného kritéria, práve v ktorom je zahrnuté tak objektívne ako aj subjektívne hľadisko (zavinenie), spočívajúce vo vedomosti páchatel'a o množstve neoprávnene prechovávanej drogy. Citovaným judikátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo ustálené, že obvykle jednorazová dávka na použitie v zmysle § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ako nie individuálny, ale bežný konzumný priemer) sa, na základe poznatkov o užívateľskej praxi, určuje ako bežne jednorazovo používané množstvo finálneho materiálu, obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom - teda nie podľa množstva tzv. účinnej látky v posudzovanom materiáli. Z uvedeného vyplýva, že pri určení počtu obvykle jednorazových dávok na použitie, zaistených v danom prípade, bude potrebné použiť hmotnostné kvantifikačné kritérium, a tento nevyvodzovať z koncentrácie účinnej látky či závislosti obvineného.

Odhliadnuc od uvedeného, vzhľadom na skutkový záver súdov nižších stupňov, že skutok tak, ako bol popísaný v bode 2/ obžaloby sa stal, a o trestný čin nejde len z dôvodu ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, sa dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti dovolacieho dôvodu uplatneného generálnym prokurátorom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nezaoberal otázkou naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, voči ktorej námietky generálneho prokurátora ani nesmerovali, ale majúc na zreteli judikovaný imperatív (R 74/2017) posudzovať pri prečine podľa § 171 Trestného zákona aj materiálny korektív podľa kritérií § 10 ods. 2 Trestného zákona, nesprávne použitie ktorého bolo hlavnou ideou dovolania generálneho prokurátora, pristúpil v súlade s rozhodnutím R 121/2014, vyjadrujúcim oprávnenie dovolacieho súdu pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Trestného zákona) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané (bez toho, aby skúmal a menil správnosť a úplnosť zisteného skutku), k posúdeniu správnosti použitia dotknutého hmotnoprávneho ustanovenia, t. j. § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že základným predpokladom trestnej zodpovednosti obvineného za skutok uvedený v bode 2/ obžaloby a kvalifikovaný ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona je nielen naplnenie všetkých formálnych znakov daného trestného činu, ale i jeho materiálnych znakov, a teda aj to, že ide o prečin aj v intenciách § 10 ods. 2 Trestného zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nie nepatrná (tzv. materiálny korektív). Právny záver o materiálnom korektíve prečinu sa pritom musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o naplnení či nenaplnení formálnych znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu.

V ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona je zakotvená výnimka z formálneho chápania kategórie trestných činov, a to vo vzťahu k prečinu. Citované ustanovenie podáva taxatívny výpočet skutočností, ktoré sú určujúce pre posúdenie závažnosti prečinu. Ide o nasledovné skutočnosti:

- a) spôsob vykonania činu a jeho následky,
 - b) okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti),
 - c) miera zavinenia a pohnútka páchatel'a,
- teda o skutočnosti, ktoré sa týkajú výlučne objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty daného trestného činu (prečinu).

Napriek takejto výslovej právnej úprave súdy nižšieho stupňa, hoci zhodne konštatovali, že skutok sa stal a zaistené množstvo metamfetamínu zodpovedá dokonca až dvom bežným jednotlivým dávkam, dospeli na základe záverov znaleckého skúmania duševného stavu obvineného k záveru, že z dôvodu vysokej miery tolerancie organizmu obvineného voči účinkom zaistenej psychotropnej látky, je závažnosť jeho protispoločenského konania nepatrná. Pritom z vyššie uvedeného je zrejmé, že medzi zákonom ustanovené kritériá, rozhodujúce pre naplnenie materiálneho znaku prečinu (t.j. vyššej než nepatrnej závažnosti), kritériá týkajúce sa subjektu trestného činu (rovnako ako ani objektu trestného činu) nepatria. Preto vykonaným dokazovaním zistená závislosť obvineného je ako okolnosť nepochybne sa vzťahujúca na osobu obvineného ako na subjekt predmetného trestného činu evidentne bez právneho významu vo vzťahu k prípadnej aplikácii § 10 ods. 2 Trestného zákona. Inak povedané, pokiaľ súdy nižšieho stupňa pristúpili k použitiu materiálneho korektívu výlučne z dôvodov majúcich pôvod v osobe obvineného, respektíve v jeho zdravotnom stave, došlo z ich strany k nesprávnemu použitiu tohto hmotnoprávneho ustanovenia. Z uvedených dôvodov musel dovolací súd konštatovať, že dovolací dôvod uplatnený generálnym prokurátorom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol naplnený. Navyše, ako vyplýva z už vyššie uvedeného a ako na to správne poukázal aj generálny prokurátor, rezistencia získaná predchádzajúcou opakovanou aplikáciou omamnej alebo psychotropnej látky nemôže byť dôvodom na priaznivejšiu právnu kvalifikáciu (napríklad podľa § 171 namiesto § 172 Trestného zákona, respektíve podľa § 171 ods. 1 namiesto § 171 ods. 2 Trestného zákona), o to menej na beztrestnosť páchatel'a. Taký prístup by popieral zmysel a zameranie dotknutej trestnoprávnej úpravy, ktorá má prechovávanú a iným formám disponovania s drogou (a sprostredkovane jej konzumáciou) zabrániť. Možno preto len súhlasiť so záverom generálneho prokurátora, že argumentácia súdov oboch stupňov, že obvinený vzhľadom na dlhodobé užívanie drogy potrebuje na ovplyvnenie svojej psychiky väčšie množstvo drogy, ako bolo u neho nájdené, a preto je závažnosť jeho konania nepatrná, nemá oporu v zákone ani v elementárnej logike.

Naproti tomu, z rovnakých dôvodov sa dovolací súd nemohol stotožniť s hypotézou generálneho prokurátora, že o použití § 10 ods. 2 Trestného zákona by bolo možné uvažovať, pokiaľ by bolo uvedené množstvo drogy zaistené u prvokonzumenta, keďže aj taká okolnosť by sa vzťahovala výlučne na subjekt daného skutku. Ako už bolo uvedené, pri posúdení závažnosti prečinu, a teda rozhodnutí o použití alebo nepoužití označeného zákonného ustanovenia, sú rozhodujúce kritériá týkajúce sa spôsobu vykonania činu, jeho následkov, okolností, za ktorých bol čin spáchaný, miery zavinenia a pohnútky páchatel'a, pričom uvedené kritériá nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne, bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných.

Spôsob vykonania činu zahŕňa druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky. Z tohto hľadiska je pri posudzovaní závažnosti konania obvineného v danom prípade nevyhnutné zohľadniť skutočnosť, že metamfetamín, ktorý bol u neho zaistený, je psychotropnou látkou, ktorá sa zaraďuje do skupiny tzv. tvrdých drog. Rovnako nemožno opomenúť, že súdeného konania sa dopustil v priestoroch autodiely, kde obvykle vykonáva svoju podnikateľskú činnosť, a teda do ktorých majú spravidla prístup aj jeho zákazníci.

Bez významu tiež nie je skutočnosť, že súdy nižších stupňov, nevzhládli v okolnostiach, za ktorých bol čin spáchaný, žiadnu z poľahčujúcich okolností. Na druhej strane obvinený, napriek tomu, že v minulosti už bol právoplatne odsúdený, sa predmetného činu dopustil popri ďalšom skutku (právne kvalifikovanom ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona), zo spáchania ktorého bol napadnutými rozhodnutiami súdov nižších stupňov uznaný vinným.

Pod pojmom následok nie je v tomto kontexte potrebné rozumiť len primárny následok v podobe porušenia alebo ohrozenia chráneného záujmu, ale aj ohrozenie a porušenie ďalších náhodných vedľajších objektov. Pokiaľ je následkom ohrozenie chráneného záujmu, význam má nielen veľkosť hrozacej škody, ale aj stupeň pravdepodobnosti, že škoda nastane. V intenciách tohto kritéria aj s ohľadom na už skôr konštatované okolnosti spáchania skutku (v priestoroch autodieľne) potom vyznieva prinajmenšom prekvapujúco, že súdy nižších stupňov dospeli k záveru, že užívanie drog obvineného výraznejšie neovplyvňuje, práve s poukazom na to, že bol schopný chodiť do práce a opravovať autá, a túto skutočnosť navyše vyhodnotili v jeho prospech. Je rovnako zarážajúce, že konajúce súdy si osvojili záver znaleckého posudku z odvetvia psychiatria, podľa ktorého zaistené množstvo drogy nemohlo pre vysokú mieru tolerancie organizmu obvineného na jej účinky ovplyvniť jeho psychiku či ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, avšak v ňom tak isto explicitne vyjadrenému záveru, že pobyt obvineného na slobode je z psychiatrického hľadiska pre spoločnosť poteciálne nebezpečný, už neprikladali taký význam, ba čo viac, znalkyňou konštatovanú potrebu nariadiť obvinenému ústavnú protitoxikomanickú liečbu (ktorú možno uložiť aj pri upustení od potrestania) úplne ignorovali. Rozhodnutie súdov pôsobí o to viac neuvážene, že výkon živnosti obvineného, spočívajúcej v oprave motorových vozidiel, pod vplyvom ním užívaných psychotropných látok je celkom očividne spôsobilý viesť k vzniku reálneho nebezpečenstva ohrozenia života a zdravia ďalších osôb a ohrozenia ich majetku ako k sekundárnym následkom protiprávneho konania obvineného. Dovolací súd je presvedčený, že pri vyhodnocovaní závažnosti spáchaného prečinu bolo nevyhnutné brať zreteľ aj na všetky uvedené súvislosti a možné následky konania obvineného.

Napokon, pokiaľ ide o mieru zavinenia ako kritérium pre posúdenie závažnosti spáchaného prečinu, tu treba vychádzať najmä z vyššej závažnosti úmyslu oproti nedbanlivosti a tiež priameho úmyslu oproti nepriamemu úmyslu. Takisto vopred uvážený úmysel je ťažší než úmysel bezprostredne daný. Vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu si potom možno len s ťažkosťami predstaviť, že obvinený, ktorý je pravidelným a dlhodobým konzumentom drog, tieto pri sebe prechovával bez priameho, vopred uváženého úmyslu.

Vychádzajúc z uvedeného, považoval dovolací súd za zrejmé, že okolnosti, ktoré z hľadiska kritérií pre posúdenie závažnosti prečinu, bolo potrebné zohľadniť, v ich súhrne neodôvodňujú použitie ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, ale práve naopak. Okresný súd však napriek tomu obvineného M. C. spod obžaloby pre skutok v bode 2/ kvalifikovaný ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona oslobodil, čím porušil zákon v ustanoveniach § 10 ods. 2 Trestného zákona a § 285 písm. b) Trestného poriadku v prospech tohto obvineného. Keďže krajský súd odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Ružomberok voči uvedenému výroku rozsudku okresného súdu ako nedôvodné zamietol, nepostupoval dôsledne v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku, dôsledkom čoho sa dopustil porušenia zákona v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku, § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku, a to v prospech obvineného.

Zistené porušenie zákona pritom nepochybne zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného, keďže práve nesprávna aplikácia § 10 ods. 2 Trestného zákona mala za následok vyhodnotenie jeho konania ako beztrestného, a teda nesporne zásadným spôsobom ovplyvnila postavenie obvineného tak, ako to má na mysli § 371 ods. 5 Trestného poriadku, a to v prospech obvineného. So zreteľom na to dovolací súd z vyššie vyjadrených dôvodov musel konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol generálnym prokurátorom uplatnený dôvodne.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd, zistiac naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, na verejnom zasadnutí v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v dotknutých ustanoveniach v prospech obvineného M. C. a, postupujúc podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku, súčasne zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu a spolu s ním i rozsudok súdu prvého stupňa v oslobodzujúcom výroku, keďže zistené porušenie zákona sa týkalo len uvedeného výroku a tento bolo možné oddeliť od ostatných výrokov prvostupňového rozhodnutia. Zároveň zrušil aj rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ

vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad. V zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku potom Okresnému súdu Ružomberok prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Záverom dovolací súd uvádza, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, formálne tvorené jediným výrokom (o zamietnutí odvolaní obvineného a prokurátorky proti prvostupňovému rozsudku), teda výrokom, ktorý neobsahuje (formálne) oddeliteľnú časť (o odvolaní prokurátorky), avšak s obsahovo oddeliteľnými výrokmi, zrušil len v časti týkajúcej sa zamietnutia odvolania prokurátorky proti oslobodzujúcemu výroku prvostupňového súdu. To znamená, že výrok o vine obvineného pre skutok uvedený v bode 1/ obžaloby a právne kvalifikovaný ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona a výrok o treste uloženom obvinenému za tento trestný čin a o spôsobe jeho výkonu zostávajú týmto rozhodnutím dovolacieho súdu nedotknuté a keďže rozhodnutie prvostupňového súdu je v tejto časti aj naďalej právoplatné, nemožno ich už ani opätovne napadnúť riadnym opravným prostriedkom.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.